І мимо чужої печалі. Багаття
Умерзло навіки в розломи зірниць…
Згадаймо: дерева уміли літати,
Подібно до зачаклованих птиць.

Не треба втрачати. Шукати не треба
Бо гнізда високі над урвищем тим.
Морзянка пташина: я небо… ми – небо…
Ми просто ядучий минулого дим.

Порожні оселі, покинуті храми…
Обвалом летять у безодню літа.
І мимо печалі… Понад берегами
Де тихої річки коса золота,

Там тінь моя бродить і там кам"яніє,
Коли заглядається вгору, туди,
Де крила давала не тільки надія,
Але й притягання землі і води.

Де ми безтурботні й, здавалося, сильні,
У той безконечний віків часоплин
Ми все ж не зуміли. Не зупинили
Пекельну зорю, на імення Полин…

Ми зв"язані травами. Тільки забули,
Чорнобильський стронцій пустивши у світ,
Ріка не замерзла, а просто минула.
Із нею і наш обірвався політ.

Вибілює час опромінені ночі,
І геть замітає недобрі сліди,
Укотре весни ми не ждем. І не хочем
Гірких чорноталів тієї води.

Того буявіння, вогнів квітопаду…
Де буде прещедрий, либонь, урожай
Отруйних плодів із Господнього саду…
Куди ж повертатись, як спалено рай?

Наталя Дзюбенко-Мейс